

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 14Co/31/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8817207394
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Majerník
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8817207394.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Majerníka a členov senátu JUDr. Mareka Košča a JUDr. Viery Zolákovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného JUDr. Barborou Korenecovou, advokátkou, Sinečná 765/3, 900 45 Malinovo, IČO: 42 174 902, proti žalovanej: F. F., E.. X.X.XXXX, Č. XXX, o zaplatenie sumy 308,- eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 10Csp/82/2017-23 zo dňa 30.1.2018, takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok súdu prvej inštancie a vracia mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Prvoinstančný súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu v predmetnom spore a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania. podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP (zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, účinný od 1.7.2016).

2. Vychádzal zo žaloby, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanej zaplatenia istiny vo výške 308,- eur s príslušenstvom a náhrady trov konania na základe Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 24.10.2012, ktorou žalobca poskytol žalovanej spotrebiteľský úver vo výške 450,- eur a žalovaná sa zaviazala peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť odplatu pri poskytnutí finančných prostriedkov vo výške 402,- eur, tiež úroky spojené so spotrebiteľským úverom, t.j. zaplatiť celkovú čiastku 852,- eur do 24.10.2013. Odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov vo výške 402,- eur predstavovala RPMN vo výške 269,57 %, vypočítaná v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch podľa vzorca uvedeného vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru s tým, že spotrebiteľ ju berie na vedomie. Na základe porušenia podmienky zmluvy o spotrebiteľskom úvere a nedodržania splátkového kalendára žalovanou, oznámil žalobca, že v zmysle zmluvy o spotrebiteľskom úvere stratila žalovaná výhodu splátok, dlh sa stal splatný v celosti a vyzval ju na jeho celú úhradu. V zmysle všeobecných podmienok poskytnutia úveru sa žalovaná zaviazala tiež uhradiť žalobcovi v prípade porušenia podmienok zmluvy aj poplatok za zasielanie upomienok vo výške 52,- eur. Žalovaná do dňa podania žaloby zaplatila sumu 142,- eur. V danom prípade je predmetom konania zaplatenie sumy 308,- eur s prísl..

3. Citujúc ustanovenia § 497, § 502 a nasl. Obchodného zákonníka, ďalej § 52 a nasl., § 517 Občianskeho zákonníka, § 1, § 9, § 11 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a vychádzajúc z vykonaného dokazovania, okresný súd vyhodnotil zmluvný vzťah strán sporu v danom prípade, založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere ako spotrebiteľský, pričom žalobcom predmetnú úverovú zmluvu považoval za absolútne neplatnú.

4. V dôvodoch súd prvej inštancie ďalej poukázal na skutočnosť, že za ročný úver v poskytnutej sume 450,- eur si žalobca účtuje poplatok vo výške 402,- eur, pričom ide o skrytý úrok, ktorý predstavuje ročne sumu 89,33 % z požičanej sumy a súd v žiadnom prípade nemôže poskytnúť právnu ochranu nečestnému konaniu žalobcu. To isté platí aj o postupe pri žiadosti o úprave splátkového kalendára zo

dňa 24.4.2013 a 17.10.2013, kde za každé posunutie splátkového kalendára o jeden mesiac si osobitne z každej takejto zmluvy účtoval žalobca poplatok 72,- eur. Uvedené považuje okresný súd za v rozpore s dobrými mravmi.

5. Ďalej súd posudzoval výšku dohodnutého úroku z úveru, ktorý predstavoval za obdobie 12 mesiacov úrok vo výške 89,33 % ročne, pričom úrokové miery podobného úveru v bankách pri spotrebiteľskom úvere so splatnosťou od 1 do 5 rokov v období október 2012 predstavovali úrok 7,78 % p.a., z čoho je zrejmé, že úrok dohodnutý medzi stranami sporu v danom prípade je viac ako 11- krát vyšší ako bol úrok požadovaný bankami a je tak v jednoznačnom rozpore s dobrými mravmi s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 26.4.2012, sp.zn. 5Cdo/26/2011 a rozhodovacia prax súdov SR.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca elektronickým podaním zo dňa 14.3.2018, ktorým navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolateľ namietal vady konania podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) CSP.

7. V dôvodoch uviedol, že žalovaný (žalovaná) neplatil splátky riadne a včas v dôsledku čoho žalobca uplatnil svoje nároky zo zmluvy pred príslušným súdom, ktorý určil, že zmluva je absolútne neplatná v celom rozsahu z dôvodu rozporu dojednaného zmluvného úroku s dobrými mravmi. Žalobca uvedené rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za arbitrárne. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/06). Pokiaľ však rozhodnutie súdu je arbitrárne, svojvoľné a má tiež vážne nedostatky týkajúce sa jeho odôvodnenia napr. prílišný formalizmus, ústavnú nekonformnosť výkladu rozhodnej normy, je potrebné prihliadať k tomu, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 a nasl. Ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, vylučujúce ľubovôľu pri rozhodovaní s dôrazom na povinnosť súdu svoje rozhodnutia presvedčivo a náležite odôvodniť (§ 157 ods. 1 O.s.p., m. m. I. ÚS 243/07). Všeobecný súd by mal v argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, tiež koherentnosť teda, inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú, ale aj laickú verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé.

8. Žalobca nesúhlasí s bodom 31. odôvodnenia rozsudku, ktorým súd prvej inštancie určil, že zmluva je absolútne neplatná z dôvodu, že na poskytnutý úver vo výške 450,- eur si žalobca účtuje poplatok vo výške 402,- eur, ktorý predstavuje skrytý úrok vo výške 89,33 % ročne z poskytnutej peňažnej sumy. Uvedené sa zakladá na nedostatočnom zistení skutkového stavu zo strany súdu prvej inštancie na podklade tvrdení, ako aj listinných dôkazov, ktoré žalobca tunajšiemu súdu predložil prostredníctvom svojej žaloby. Poukázal pritom na skutočnosť, že žalovaný svojim podpisom potvrdil prevzatie a oboznámenie sa so štandardnými európskymi informáciami o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „ŠEISÚ“). V ŠEISÚ je jasne, určito a zrozumiteľne uvedené, že úroková sadzba úveru alebo v prípade potreby rôzne úrokové sadzby úveru, ktoré sa vzťahujú na zmluvu o úvere je fixná 32 % ročne. V zmysle bodu 10. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru (ďalej len „VPPÚ“), tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné dve tretiny zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou. Z vyššie citovaných ustanovení ŠEISÚ a VPPÚ s určitosťou vyplýva, že príslušný poplatok vo výške 402,- eur je tvorený úrokom za poskytnutie úveru vo výške 32 % ročne, a to v rozsahu jednej tretiny príslušného poplatku a vo zvyšnej časti je tvorený nákladmi na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, t.j. v rozsahu dvoch tretín príslušného poplatku. V čase uzavretia zmluvy ďalej neexistoval a nebol účinným žiadny všeobecne záväzný právny predpis, podľa ktorého by bola stanovená maximálna prípustná výška úrokov za poskytnutie peňažných prostriedkov. Možno teda vychádzať iba z ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä

na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Nemožno sa dovolávať údajov výlučne bánk, koná sa tak v priamom rozpore s ustanovením § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého je ako meradlo považovaná odplata obvykle požadovaná na finančnom trhu, t.j. nielen bankami, ale aj inými účastníkmi finančného trhu. Za potrebné považoval uviesť, že definovanie výšky odplaty odkazom na údaje bánk bolo možné len na základe § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, účinného do 31.10.2008. Správne by mal prihliadať na úrokovú sadzbu stanovenú spoločne pre banky a ďalej nebankové, leasingové a iné spoločnosti, pod ktoré spadá aj žalovaný. Naviac prevýšenie takejto odplaty je možné a zákon zakazuje len také prevýšenie, ktoré má charakter prevýšenia podstatného. U nebankových subjektov nemožno obvyklú výšku úroku odvodzovať od výšky úroku požadovaného bankami. Podľa Vrchného súdu v Prahe je u nebankových subjektov potrebné postupovať inak. V týchto prípadoch sú kedykoľvek poskytované pôžičky alebo úvery osobám, ktoré by pôžičku či úver od banky nedostali pre isté riziko spojené s osobou dlžníka. Je nutné vziať do úvahy, že v prípade týchto peňažných prostriedkov je požadované v porovnaní s bankami menšie zabezpečenie a požiadavky klientov sú vybavované omnoho pružnejšie, ako tomu býva u konzervatívnejších bánk, čo je ale vzhľadom na ich zameranie pochopiteľné. Preto je logické, že s ohľadom na výrazne vyššie podnikateľské riziko sú úroky požadované týmito nebankovými veriteľmi tiež vyššie ako obvyklé bankové úroky. Pre zistenie obvyklého úroku pre tento typ pôžičky je nutné zistiť, aká výška úrokov bola požadovaná obdobnými podnikateľskými subjektmi v prípade zmlúv o krátkodobej pôžičke a úvere v určitom období. Odvolateľ následne poukázal na Rozhodnutie Vrchného súdu v Prahe, sp.zn. 12Cmo/95/2005 publikované v Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občiansky zákoník I. § 1 až 459. Komentár. 2. vydání. Praha : C. H. Beck, 2009, s. 67-68; pričom zdôraznil, že ide o najuznávanejší komentár v ČR, ktorého autormi sú sudcovia NS ČR. Z uvedeného dôvodu žalobca nesúhlasí stvrdením, že odplata je v rozpore s dobrými mravmi.

9. Napokon, žalobou sa žalobca okrem nesplatennej sumy poplatku za poskytnutý úver, zmluvného úroku ako aj zákonného úroku z omeškania, domáhal jednak úhrady nesplatennej sumy istiny vo výške 308,- eur, t.j. suma poskytnutého úveru vo výške 450,- eur mínus úhrada vo výške 142,- eur sa rovná 308,- eur, čo súd prvej inštancie bez akéhokoľvek odôvodnenia zamietol a rovnako sa žalobca domáhal zaplata poplatku za zaslané upomienky, ktoré boli žalovanému zaslané v súvislosti s porušením záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy. Rovnako ani touto časťou uplatneného nároku sa súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení rozsudku nijakým spôsobom nevyporiadala.

10. Nakoľko dohoda o úrokovej sadzbe spĺňa podľa žalobcu všetky náležitosti ustanovené zákonom, nemožno ju považovať za právny úkon absolútne neplatný v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Dohoda o úrokovej sadzbe nie je v rozpore s dobrými mravmi. Dobré mravy, vzhľadom na ich zapracovanie v civilnom kódexe do základných princípov v § 3 Občianskeho zákonníka, ako aj v časti týkajúcej sa platnosti právnych úkonov v § 39 Občianskeho zákonníka, predstavujú, popri kogentných zákonných ustanoveniach jeden z limitov, teda ohraničenie autonómie právnych subjektov v súkromnom práve. Za dobré mravy nikdy nebude možné považovať normy správania a za konanie v súlade s dobrými mravmi nebude možné považovať konania, vrátane uzatvorenia právnych úkonov, ktoré sú v rozpore s akýmkoľvek platným všeobecne záväzným právnym predpisom. Veriteľ požadoval len takú výšku pohľadávky, ktorú si dohodol so samotným dlžníkom v rámci kontraktačného procesu. Nakoľko nebola veriteľom naplnená ani jedna z požiadaviek, ktorú definícia dobrých mravov obsahuje, nemožno vzťah posúdiť ako nesúladný s § 39 Občianskeho zákonníka. V zmysle uvedeného nebol daný žiadny dôvod na to, aby súd prvej inštancie určil, že zmluvný úrok sa považuje za rozporný s dobrými mravmi a navyše vôbec nebol daný dôvod na to, aby súd prvej inštancie na tomto podklade určil zmluvu za absolútne neplatnú v celom jej rozsahu.

11. K odvolaniu žalobcu sa žalovaná nijako nevyjadřila.

12. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok účinný od 1.7.2016 - ďalej len „CSP“) prejednal podané odvolanie v zmysle zásad daných aplikáciou ust. § 378 a nasl. CSP. Žiada sa osobitne zdôrazniť, že odvolací súd pri prieskume napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie bol v zmysle ust. § 379 a § 380 ods. 1 CSP viazaný rozsahom odvolania i uplatnenými odvolacími dôvodmi (s výnimkou v § 380 ods. 2 CSP) tak, ako boli uplatnené v zákonnej odvolacej lehote. Odvolací súd prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia pojednávania. Vychádzal pritom z aplikácie ustanovenia § 385 ods. 1 CSP, pričom mal za to, že nariadenie pojednávania v predmetnej veci si nevyžadovala potreba zopakovania, či doplnenia dokazovania a ani

dôležitý verejný záujem. Na základe takéhoto prieskumu uvedeného rozhodnutia súdu prvej inštancie, i konania ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd po prejednaní veci v senáte k záveru, že na základe podaného odvolania je potrebné rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

13. Tak, ako je uvedené vyššie žalovaný podal odvolanie z viacerých dôvodov, okrem iného i z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) CSP, pretože súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, tiež súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

14. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie je subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, t.j. vadami konania podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP sú (iné) vady, ktoré mohli mať vplyv na výrok rozhodnutia, s výnimkou tých, ktoré sú uvedené v § 365 ods. 1 písm. a), b), c) CSP.

15. 12. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, teda v prípade, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne nevyšli počas konania nijak inak najavo. Môže sa jednať aj o prípad, keď súd neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyšli počas konania najavo inak. O nesprávne skutkové zistenie môže ísť aj v prípade, ak dôjde k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, t.j. skutočnosti, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo vyšli v konaní najavo inak súd vyhodnotil tak, že to vyvolávalo logický rozpor. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 ods. 1, 2 CSP alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, 193 a 205 CSP, pričom sa jedná o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke.

16. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, tzn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval.

17. Tak, ako je uvedené vyššie, jedným z uplatnených odvolacích dôvodov je aj to, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) O. s. p.).

18. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery

19. Tak, ako je uvedené vyššie, súd prvej inštancie privodil záver o tom, že nároky uplatnené žalobcom sú odvádzané od absolútne neplatnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom dôvod je daný rozporom zmluvy s dobrými mravmi, ktorá podľa súdu prvej inštancie obsahuje ustanovenia o výške dohodnutých úrokov z úveru (v rozsahu 89,33 % ročne), ktoré súd vyhodnotil ako nečestné konanie žalovaného. Súd prvej inštancie pritom odkázal na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov SR (predovšetkým senátov Krajského súdu v Prešove).

17. Súdu prvej inštancie sa nedá uprieť snaha na realizácii poskytnutia ochrany slabšej strane - dlžníkovi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Samotný záver o neplatnosti dohody o výške odplaty za poskytnutie úveru sám o sebe však nezakladá bez ďalšieho dôvodu na neplatnosť celej zmluvy, alternatívne ani dôvod na zamietnutie celej žaloby v prípade neplatnosti zmluvy žiadajúcej vrátenie poskytnutého plnenia. Do

pozornosti možno dať i Rozsudok Súdneho dvora (prvá komora) z 15. marca 2012 (návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Okresný súd Prešov - Slovensko) - O. Z., K. Z./S.O.S. financ, spol. s r.o. (Vec C-453/10), ktorý vo vzťahu ku Zmluve o spotrebiteľskom úvere stanovujúcej úžernícku úrokovú sadzbu judikoval, že „Článok 6 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že pri posudzovaní otázky, či zmluva uzavretá medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, ktorá obsahuje jednu alebo viacero nekalých podmienok, môže bez uvedených podmienok naďalej existovať, sa súd, ktorý o veci rozhoduje, nemôže opierať len o prípadnú výhodnosť vyhlásenia neplatnosti dotknutej zmluvy ako celku pre jednu zo zmluvných strán, v tomto prípade spotrebiteľa. Uvedená smernica však nebráni tomu, aby členský štát v súlade s právom Únie stanovil, že zmluva uzavretá medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, ktorá obsahuje jednu alebo viacero nekalých podmienok, je neplatná ako celok, pokiaľ sa ukazuje, že to zaisť lepšiu ochranu spotrebiteľa.“

20. Príslušné ustanovenia spotrebiteľského práva považujú zmluvu o spotrebiteľskom úvere za právny úkon, ktorým sa dodávateľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi peňažné prostriedky v jeho prospech do určitej sumy a spotrebiteľ ako dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Príslušné ustanovenia v kontexte znenia zákona o spotrebiteľských úveroch kladú dôraz na formu uvedenia príslušných v Občianskom zákonníku upravených náležitostí v spotrebiteľskej zmluve do tej miery, že táto musí byť zrozumiteľná, prehľadná pre spotrebiteľa, majú na zreteli jeho nerovné postavenie vo vzťahu dodávateľ a spotrebiteľ a to pokiaľ ide o nerovnosť vyjednávacej sily, ekonomickú nerovnosť.

21. V zmysle ustanovenia § 215 ods. 1, 2 CSP súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu. Skutkový stav sa zisťuje procesným postupom podľa tohto zákona. V zmysle týchto ustanovení Civilného sporového poriadku každé súdne rozhodnutie musí mať svoj skutkový a právny základ. Skutkovým základom súdneho rozhodnutia je súhrn skutkových zistení, ku ktorým súd dospel v priebehu konania. K skutkovým zisteniam súd dospieva posúdením, resp. vyhodnotením skutkových poznatkov, ktoré získava viacerými spôsobmi, predovšetkým dokazovaním.

22. Súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní zo žalobcom predložených listinných dôkazov, od ktorých žalobca odvádzal právny základ uplatnenej pohľadávky v zmysle žalobného návrhu, a to výšku zostatku istiny, úrok z omeškania v sadzbe 32 % ročne zo sumy 450,- eur od 24.10.2012 do 21.12.2012 v sume 22,88 eur, zo sumy 379,- eur od 22.12.2012 do 19.9.2013 v sume 90,05 eur a zo sumy 308,- eur od 20.9.2013 do zaplataenia, poplatky v sume 273,36 eur a vo výške 52,- eur za upomienky. Žalovaná v konaní nevypovedala ani sa inak nevyjadrila k obsahu predložených dôkazov k žalobe, napríklad k obsahu zmluvy a jej uzatváraníu, k obsahu všeobecných obchodných podmienok, k splácania úveru, resp. k plneniu vo výške 142,- eur. Súd prvej inštancie tak nemal spoľahlivo zistené podklady pre uplatnený zostatok istiny úveru, ktorý rovnako žalobcovi nepriznal, pričom nevyhovenie žalobe v tejto časti istiny pohľadávky nijako nezdôvodnil. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti nevykonal žiaden dôkaz na preukázanie zostatku istiny, hoci tak mohol urobiť postupom podľa § 295 CSP.

23. Nakoľko súd prvej inštancie dôsledne neskúmal skutočnosti relevantné na posúdenie zostatku uplatňovanej istiny, preto jeho záver o zamietnutí žaloby sa javí ako predčasný. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie stranám sporu nezrejmil svoje úvahy o zamietnutí celej žaloby takým spôsobom, aby výsledok rozhodovacej činnosti bol jasný, zrozumiteľný, bez možnosti dohadov, tak aby sa s prijatými závermi bolo možné stotožniť ako s logickým záverom vychádzajúcim z právnych záverov a zo skutkových záverov (z ktorých právne závery vychádzajú). Z týchto dôvodov je odôvodnenie rozsudku arbitrárne a neobhájiteľné, v dôsledku čoho je rozsudok nepreskúmateľný.

24. Na základe uvedených úvah odvolací súd dospel k záveru, že neboli splnené podmienky na potvrdenie ani zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie, preto rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie inštancie v zmysle (ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) v spojení s § 391 ods. 2 CSP)

25. Po vrátení veci bude úlohou súdu prvej inštancie dôsledne skúmať okolnosti relevantné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov. Súd prvej inštancie bude povinný vysporiadať sa so všetkými námietkami účastníkov konania, teda aj s prostriedkami procesného útoku uplatnenými v priebehu konania, ako aj v odvolaní (závery potom premietne do odôvodnenia nového rozhodnutia, tak aby bolo

preskúmateľné). Vzhľadom na uvedené je treba zdôrazniť aj tú skutočnosť, že právny názor odvolacieho súdu je pre súd prvej inštancie záväzný (§ 391 ods. 2 CSP).

26. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne aj o trovách odvolacieho konania § 396 ods. 3 CSP.

27. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP, § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).